

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. B.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 11. 7. 2011, č. j. 249/SZ/2010-11, JID: 128844/2011/KUUK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 11. 7. 2011, č. j. 249/SZ/2010-11, JID: 128844/2011/KUUK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rumburk ze dne 10. 1. 2011, č. j. 1328/2011/RUM, jímž byl zamítnut návrh žalobce na změnu výše přiznaného příspěvku na péči s tím, že oprávněné osobě bude nadále poskytován příspěvek v původní výši 800,-Kč měsíčně s odůvodněním, že žalobce je osobou, u které byl zjištěn stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu ust. § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), ve stupni I – lehká závislost.

V návaznosti na právě uvedené je třeba zmínit, že žalobce v předmětné žalobě sice označil za žalovaného Krajský úřad Ústeckého kraje, jenž vydal rozhodnutí ze dne 11. 7. 2011, které bylo předmětem tohoto soudního přezkumu, nicméně faktem je, že žalovaným správním orgánem je v dané věci Ministerstvo práce a sociálních věcí. Je tomu tak proto, že počínaje dnem 1. 1. 2012 podle čl. VIII. bod 10 zákona č. 366/2011 Sb. přešla pravomoc z Krajského úřadu Ústeckého kraje, které vydalo žalobou napadené rozhodnutí ze

dne 11. 7. 2011 na Ministerstvo práce a sociálních věcí k rozhodování o příspěvcích na péči. Z tohoto důvodu soud v intencích ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez dalšího vycházel z toho, že žalovaným správním orgánem je Ministerstvo práce a sociálních věcí a nikoliv Krajský úřad Ústeckého kraje.

V žalobě žalobce namítl, že se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost ve smyslu ust. § 8 písm. a) zákona o sociálních službách, jelikož dle závěru posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí prý potřebuje pomoc jiné fyzické osoby jen při 16 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Žalobce je naproti tomu přesvědčen, že by měl být považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost ve smyslu ust. § 8 písm. b) zákona o sociálních službách, neboť potřebuje pomoc při více než 18 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. K tomu žalobce dodal, že je osobou s těžce postiženým pohybovým a nosným aparátem, má podstatným způsobem omezenou funkci obou dolních končetin, pohybuje se s velkou námahou za pomoci francouzských holí. Tento stav je projevem těžkého diabetismu s polyneuropathií při těžké obezitě, v jehož důsledku u něj došlo k podstatnému narušení nervové soustavy a následnému částečnému ochrnutí dolních končetin. V důsledku tohoto nepříznivého zdravotního stavu je žalobce z velké části odkázán na pomoc cizí osoby. S ohledem na tyto skutečnosti je žalobce přesvědčen, že závěr žalovaného nemá oporu v provedeném dokazování, tj. ve vypracovaném posudku a sociálním šetření, z nichž vyplývá, že jeho neschopnost zvládat úkony při péči o vlastní osobu a zajištění soběstačnosti jsou důsledkem jeho nepříznivého zdravotního stavu.

Původní žalovaný, tedy Krajský úřad Ústeckého kraje, soudu předložil příslušný správní spis a v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, když dle jeho přesvědčení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu s právními předpisy.

V dotyčném písemném vyjádření k žalobě přitom původní žalovaný nejprve podrobně předestřel relevantní právní úpravu obsaženou především v ust. § 7 a § 8 zákona o sociálních službách. K věci pak uvedl, že pro účely odvolacího řízení ve věci příspěvku na péči posoudila dne 31. 3. 2011 žalobcův zdravotní stav v jeho nepřítomnosti posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí, přičemž tato komise provedla k datu vydání odvoláním napadeného prvoinstančního rozhodnutí přezkum posudkového závěru Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 4. 1. 2011, jelikož nebylo požádáno o aktuální posouzení, když žalobce v průběhu odvolacího řízení nenamítl změnu svého zdravotního stavu, která nastala po vydání napadeného rozhodnutí, a nešlo ani o případ, ve kterém by významná změna zdravotního stavu žalobce vyplynula z vlastního zjištění posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Tato komise při vypracování posudku vycházela z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, spisu žalovaného, lékařských nálezů zaslaných žalobcem a také sociálního šetření provedeného dne 12. 11. 2010. Žalovaný má za to, že posudkový závěr Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín vycházel ze správného použití posudkových kritérií, neboť zdravotní stav a stupeň závislosti žalobce na pomoci jiné fyzické osoby pro účely příspěvku na péči byl posouzen v souladu se zákonem o sociálních službách a vyhláškou č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů. Proto na základě takto provedeného přezkumu posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí oprávněně dospěla k závěru, že posudkový závěr Okresní správy sociálního zabezpečení

Děčín ze dne 4. 1. 2011 a rovněž tak výsledky sociálního šetření lze potvrdit, neboť ve svém posudku ze dne 31. 3. 2011 tato komise dospěla k závěru, že žalobce nezvládá 13 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Navíc k žádosti žalobce posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí vypracovala ještě doplňující posudek ke svému posudku ze dne 31. 3. 2011, jenž byl vypracován na základě posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, spisu žalovaného, zdravotní dokumentace praktické lékařky žalobce, lékařských nálezů zaslaných žalobcem či doložených žalobcem při jednání komise, sociálního šetření provedeného dne 12. 11. 2010, posudkového spisu posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a také vlastního vyšetření žalobce při jednání této komise dne 2. 6. 2011. Tento doplňující posudek přitom přinesl závěr, že žalobce potřebuje dohled či pomoc jiné fyzické osoby při celkem 16 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, na základě čehož bylo nutné uzavřít, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost ve smyslu ust. § 8 písm. a) zákona o sociálních službách, neboť pro získání alespoň stupně II – středně těžká závislost je třeba být závislý na pomoci či dohledu jiné fyzické osoby při více než 18 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

V následně učiněné replice žalobce uvedl, že Nemocnice v Rumburku má velice zastaralé technické a přístrojové vybavení za zenitem životnosti a také zde dochází k časté obměně lékařů, což má vliv na výsledky vyšetření provedené touto nemocnicí. Dále vyjádřil přesvědčení, že Česká správa sociálního zabezpečení je velice nedůvěřivý úřad, když žalobce byl z její strany již dvakrát hrubě poškozen. Posudkoví lékaři jsou nekompetentní a arogantní, navíc pracují dle linie určené Ministerstvem práce a sociálních věcí.

Uskutečněného ústního jednání před soudem dne 17. 9. 2012 se žalovaný nezúčastnil, když soudu zaslal písemnou omluvu z tohoto jednání s tím, že výslovně požádal, aby soud uskutečnil jednání v jeho nepřítomnosti.

Žalobce při témže jednání před soudem setrval na žalobních tvrzeních. K věci dodal, že posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ve svém posudku ze dne 31. 3. 2011 zcela pominula fakt, že se již dlouhou dobu potýká se závažnými problémy s pohybovým ústrojím. Vedle toho má za to, že komise pominula i fakt, že žalobce trpí další řadou nemocí, jako je např. dna, prostata, hyperglykémie apod. Na doklad tohoto tvrzení soudu předložil k založení do spisu kopii lékařské propouštěcí zprávy ze dne 15. 10. 2007, z níž jsou tyto obtíže patrné. Dále žalobce dodal, že dotýcnou propouštěcí zprávu zcela jistě by měla mít k dispozici jeho praktická lékařka MUDr. C., a proto předkládá, že by jí měla znát i dotýcná posudková komise. Vedle toho podotkl, že při jednání posudkové komise žalobce důrazně poukazoval na své značné zdravotní obtíže vyžadující pomoc jiné osoby takřka při všech úkonech denní potřeby, avšak příslušná předsedkyně komise byla dosti nepřístupná a arogantní.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám

napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněné žalobní námítky, a to že závěr žalovaného o tom, že žalobce se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost ve smyslu ust. § 8 písm. a) zákona o sociálních službách, nemá oporu v provedeném dokazování v podobě vypracovaného posudku a sociálního šetření, je naprosto nedůvodná.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečností prokazatelně vyplývajících ze správního spisu, a to, že na základě žalobcova návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči pro stupeň I – lehká závislost ve smyslu ust. § 8 písm. a) zákona o sociálních službách, který prvoinstanční správní orgán obdržel dne 25. 10. 2010, se v domácnosti žalobce uskutečnilo dne 12. 11. 2010 sociální šetření. O tomto sociálním šetření byl náležitě vyhotoven protokol z téhož dne pod č. j. 43732/2010/RUM s názvem „Záznam o šetření závislosti osoby na pomoci jiné osoby“ obsahující jednak souhrnnou zprávu o provedeném sociálním šetření, jednak seznam úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, které žalobce zvládá, popř. zvládá s dohledem, popř. zvládá s pomocí. Sociálním šetřením bylo zjištěno, že žalobce potřebuje dohled či pomoc jiné fyzické osoby při celkem 16 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, což se promítlo do závěru výsledku tohoto šetření, v němž byl vysloven návrh stupně závislosti I – lehká závislost.

Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční správní orgán v rámci posuzování stupně závislosti žalobce na pomoci jiné fyzické osoby se zcela legitimně nespokojil s výsledky výše zmíněného sociálního šetření ze dne 12. 11. 2010 a v intencích ust. § 25 odst. 2 zákona o sociálních službách zaslal příslušné Okresní správě sociálního zabezpečení Děčín žádost o posouzení stupně závislosti žalobce. K této žádosti pak Okresní správa sociálního zabezpečení Děčín dne 4. 1. 2011 pod zn. 12620/2009/RUM zpracovala „Výsledek posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči“, v němž byl vysloven shodný závěr jako v rámci provedeného sociálního šetření ohledně stupně žalobcovy závislosti na pomoci jiné osoby, a tedy že u žalobce byl zjištěn stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost, když příslušná posudková lékařka dospěla k závěru, že žalobce potřebuje dohled či pomoc jiné fyzické osoby při celkem 13 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Posudková lékařka se přitom shodla se zjištěními ze sociálního šetření ze dne 12. 11. 2010 o tom, že žalobce potřebuje dohled či pomoc z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu při 1. koupání nebo sprchování, 2. péče o ústa a vlasy, nehty, holení, 3. přemísťování předmětů denní potřeby, 4. chůze po schodech nahoru a dolů, 5. oblékání, svlékání, obouvání, zouvání, 6. obstarávání osobních záležitostí, 7. zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, 8. péče o prádlo, 9. přepírání drobného prádla, 10. péče o lůžko, 11. udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, 12. další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti. Oproti zjištěním ze sociálního šetření ze dne 12. 11. 2010 však posudková lékařka dospěla k závěru, že žalobce zvládá obstarávání si potravin a běžných předmětů a naproti tomu že nezvládá běžný úklid v domácnosti. Vedle toho posudková lékařka oproti zjištěním ze sociálního šetření ze dne 12. 11. 2010 dospěla k závěru, že žalobce zvládá ještě tři následující úkony, a to 1. podávání, porcování stravy, 2. chůze po rovině a 3. provedení si jednoduchého ošetření. Tato rozdílná zjištění posudkové lékařky a sociálního šetření ze dne 12. 11. 2010 soud přitom vyhodnotil jako skutečnosti nemající vliv na závěr o tom, že na žalobce je třeba nahlížet jako na osobu, u

níž byl zjištěn stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost, neboť ani posudkovou lékařkou, ani provedeným sociálním šetřením dne 12. 1. 2010 nebylo zjištěno, že by žalobce potřeboval dohled či pomoc jiné fyzické osoby při více než 18 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, a tedy, aby byl osobou se stupněm závislosti na pomoci jiné fyzické osoby alespoň ve stupni II – středně těžká závislost, jak předpokládá ust. § 8 písm. b) zákona o sociálních službách. Na základě výsledků sociálního šetření ze dne 12. 11. 2010 a posudkovou lékařkou zpracovaného „Výsledku posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči“ ze dne 4. 1. 2011 pak prvoinstanční správní orgán zcela legitimně vydal výše citované rozhodnutí ze dne 10. 1. 2011, jímž byl zamítnut návrh žalobce na změnu výše přiznaného příspěvku na péči s tím, že oprávněné osobě bude nadále poskytován příspěvek v původní výši 800,-Kč měsíčně s odůvodněním, že žalobce je osobou, u které byl zjištěn stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost.

V rámci odvolacího řízení přitom původní žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako prvoinstanční správní orgán, a tedy že na žalobce je třeba nahlížet jako na osobu, u níž byl zjištěn stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že při učinění tohoto závěru původní žalovaný nevycházel jen ze stavu dokazování, jak bylo provedeno v řízení před prvoinstančním správním orgánem, a tedy z výsledků sociálního šetření ze dne 12. 11. 2010 a posudkovou lékařkou zpracovaného „Výsledku posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči“ ze dne 4. 1. 2011. Původní žalovaný totiž pro účely odvolacího řízení ve věci příspěvku na péči naprosto legitimně v intencích ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách nechal opětovně posoudit žalobcův zdravotní stav ještě příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“). Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že tato komise hodnotila žalobcův zdravotní stav dokonce dvakrát, a to vždy k datu vydání prvoinstančního rozhodnutí přezkum posudkového závěru Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 4. 1. 2011, jelikož původním žalovaným oprávněně nebylo požádáno o aktuální posouzení, neboť žalobce v průběhu odvolacího řízení nikterak nenamítl změnu svého zdravotního stavu, která měla nastat po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud je toho názoru, že v případě žalobce nešlo ani o situaci, ve kterém by významná změna zdravotního stavu žalobce vyplynula z vlastního zjištění posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

Poprvé žalobcův zdravotní stav ve věci příspěvku na péči komise posoudila dne 31. 3. 2011, a to v jeho nepřítomnosti, jak vyplývá z posudku vypracovaného komisí téhož, tj. 31. 3. 2011. Z posudku ze dne 31. 3. 2011 je dále zřejmé, že komise při posudkovém zkoumání vycházela z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, spisu původního žalovaného, lékařských nálezů zaslaných žalobcem a také sociálního šetření provedeného dne 12. 11. 2010. Na tomto místě soud podotýká, že se ztotožnil s původním žalovaným, že posudkový závěr Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 4. 1. 2011 vycházel ze správného použití posudkových kritérií, neboť zdravotní stav a stupeň závislosti žalobce na pomoci jiné fyzické osoby pro účely příspěvku na péči byl posouzen v souladu se zákonem o sociálních službách i s vyhláškou č. 505/2006 Sb. Soud je tudíž toho názoru, že na základě takto provedeného přezkumu komise oprávněně dospěla k závěru, že posudkový závěr Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 4. 1. 2011 a rovněž tak výsledky sociálního šetření ze dne 12. 11. 2010 lze potvrdit, a tedy že žalobce potřebuje dohled či pomoc jiné fyzické osoby při celkem 13 úkonech péče o vlastní osobu a

soběstačnosti, a to konkrétně při 1. koupání nebo sprchování, 2. péče o ústa a vlasy, nehty, holení, 3. přemísťování předmětů denní potřeby, 4. chůze po rovině, 5. oblékání, svlékání, obouvání, zouvání, 6. obstarávání osobních záležitostí, 7. zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, 8. běžný úklid v domácnosti, 9. péče o prádlo, 10. přepírání drobného prádla, 11. péče o lůžko, 12. udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, 13. další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti. Z právě uvedeného je zřejmé, že komise oproti posudkovému závěru Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 4. 1. 2011 dospěla k dílčímu odlišnému závěru nemajícimu vliv na závěr ohledně žalobcovy závislosti stupně I – lehká závislost v tom směru, že žalobce zvládá chůzi po schodech nahoru a dolů, zatímco nezvládá chůzi po rovině.

Pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby má pak význam i skutečnost, že komise žalobcův zdravotní stav dne 2. 6. 2011 zkoumala i podruhé k žalobcově žádosti, a to již v jeho přítomnosti, kdy byl zároveň jeho zdravotní stav vyšetřen odbornou lékařkou z oboru neurologie, jak vyplývá z doplňujícího posudku z téhož dne, tj. 2. 6. 2011. Tento doplňující posudek ze dne 2. 6. 2011 byl komisí vypracován opět na základě posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, spisu původního žalovaného, zdravotní dokumentace praktické lékařky žalobce, lékařských nálezů zaslaných žalobcem či doložených žalobcem při jednání komise, sociálního šetření provedeného dne 12. 11. 2010, posudkového spisu posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí a navíc také na základě vlastního vyšetření žalobce při jednání této komise, jak již bylo výše zmíněno. I tento doplňující posudek ovšem přinesl závěr, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost ve smyslu ust. § 8 písm. a) zákona o sociálních službách, třebaže nově komise konstatovala, že žalobce potřebuje dohled či pomoc jiné fyzické osoby při celkem 16 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti, když komise shledala, že žalobce stále nezvládá 13 úkonů uvedených v posudku ze dne 31. 3. 2011, jak byly uvedeny výše, a vedle toho nezvládá ještě další 3 úkony, a to 1. podávání a porcování stravy, 2. chůze po schodech nahoru a dolů a 3. obstarávání si potravin a běžných předmětů.

Na základě provedeného dokazování v rámci odvolacího řízení posudkem komise ze dne 31. 3. 2011 a jejím doplňujícím posudkem ze dne 2. 6. 2011, které přinesly shodné závěry jako výsledek sociálního šetření ze dne 12. 11. 2010 a posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 4. 1. 2011, a tedy že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost ve smyslu ust. § 8 písm. a) zákona o sociálních službách, pak původní žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, jímž potvrdil prvoinstanční rozhodnutí, přičemž toto své rozhodnutí zdůvodnil tím, že žalobce potřebuje dohled či pomoc jiné fyzické osoby při celkem jen 16 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti a nikoliv při 18 a více úkonech, aby mohlo být vyhověno jeho návrhu na změnu výše (zvýšení) přiznaného příspěvku na péči pro alespoň stupeň II – středně těžká závislost.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že původní žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování, které bylo učiněno v rámci řízení před prvoinstančním správním orgánem a také které bylo učiněno v odvolacím řízení původním žalovaným. Soud proto neshledal, že by závěr původního žalovaného o tom, že žalobce se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost ve smyslu ust. § 8 písm. a) zákona o sociálních službách, neměl oporu v tomto provedeném dokazování. Z provedeného dokazování přitom jakkoliv nevyplynulo, že by jeho výsledky ovlivnila případná skutečnost, že Nemocnice v Rumburku má mít velice zastaralé technické a přístrojové vybavení za zenitem životnosti a také zde dochází k časté obměně lékařů, což

mělo mít vliv na výsledky vyšetření provedené touto nemocnicí. Rovněž tak soud po zevrubném prostudování správního spisu neshledal, že by posudkoví lékaři, kteří posuzovali žalobcův zdravotní stav, byli nekompetentní, arogantní a pracují dle linie určené Ministerstvem práce a sociálních věcí. Soud má za to, že jak posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 4. 1. 2011, tak i posudek komise ze dne 31. 3. 2011 a její doplňující posudek ze dne 2. 6. 2011 poskytly úplné a objektivní posouzení žalobcova zdravotního stavu. Původní žalovaný z jejich shodných závěrů o tom, že žalobce je nutno považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby jen ve stupni I – lehká závislost, při svém rozhodování vycházel a pokud tak činil, jednalo se o naprosto legitimní postup. S ohledem na tato zjištění soud vyhodnotil jako ničím nepodložené žalobcovo tvrzení o tom, že komise ve svém posudku ze dne 31. 3. 2011 zcela pominula fakt, že se žalobce již dlouhou dobu potýká se závažnými problémy s pohybovým ústrojím a že žalobce trpí další řadou nemocí, jako je např. dna, prostata, hyperglykémie apod. Z obsahu posudku ze dne 31. 3. 2011 ve znění jeho doplnění ze dne 2. 6. 2011 vyplývá, že posudkoví lékaři měli dostatečný přehled o žalobcově zdravotním stavu, neboť jak již bylo výše řečeno, tito lékaři měli k dispozici posudkový spis Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, spis původního žalovaného, zdravotní dokumentaci praktické lékařky žalobce MUDr. C., v němž se nacházela i lékařská zpráva ze dne 15. 10. 2007, kterou žalobce předložil soudu při ústním jednání, lékařské nálezy zaslané žalobcem či doložené žalobcem při jednání komise, výsledky sociálního šetření provedeného dne 12. 11. 2010 a vedle toho dotyční lékaři také provedli vlastní vyšetření žalobce při jednání této komise přítomnou neuroložkou.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by závěry původního žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování, jak namítal žalobce, a proto žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování původního žalovaného, tj. ke dni 11. 7. 2011. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 11. 7. 2011 a které by měl mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro vyhovění návrhu na zvýšení příspěvku na péči pro určitý stupeň závislosti na pomoci jiné osoby ovšem nemůže být jen subjektivní pocit dotyčného žadatele o jeho špatném zdravotním stavu. Vyhovění tomuto návrhu musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným jak sociálním šetřením v domácnosti žadatele, tak i závěry příslušných posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a případně i posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 26. září 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová